

MIN DAGBOK
EN RÖST FRÅN EN RISKGRUPP

Måndag 23 mars. Tvättstugan från tidig morgon. Frukost. På radion det senaste om viruset. Förmiddagen vid skrivbordet, förutom räderna till tvättstugan. På Riksarkivet väntar 73 volymer som jag inte kommer åt. Läser igenom papperen jag hittills samlat på mig. Det går långsamt. Brev, protokoll, upprop etc. Noterar namnen: hittills 180 sidor med namn, yrke, ort, organisation, sidhänvisningar. Odet Tzur i örnsäckorna. K, som arbetar hemma sedan tio dagar, vill inte ha musik under arbetet. A-s B ringer med en idé om ett jobb. Ett personporträtt. Förr gjorde vi flera tillsammans: jag som reporter, han som redaktör. En underbar tid. "Kanske du kan göra intervjuerna på telefon?" "Du vet", säger jag, "det blir så mycket sämre på telefon." Jag är reporter. En reporter går hemifrån. H-g svarar på mitt mejl: Ingen fara med henne, fullt upp med jobb, värre för L-s som brukar ha flera spelningar i veckan. Noll fram till sommaren. Igår hade han sagt: "Tycker du att jag ska söka jobb på Ica?" Lunch: omelett med permesan, bladspenat, tomat, tabasco. En tupplur på eftermiddagen. Några dikter av Heine innan jag somnar. "Den som ej i sitt liv dårskap begick/ hörde aldrig till de kloka." Vi promenerar till Stureplan: Rönnells, Hedengrens. "Sämsta dagen någonsin", säger N-s på Hedengrens. Hittar bland annat en Simenon jag inte läst, "Appeasing Hitler" jag läst om. Whisky+sudoku före maten. Middag på rester från i lördags. Delar på en flaska vin. Ringer H-n och gratulerar på födelsedagen. Han skulle ha ställt ut sina nya jazzteckningar på Fasching under mars. Ser ett avsnitt av "Our boys" innan vi kryper till kojs. 2 016 smittade, 33 döda.

Tisdag 24/3. Frukost den vanliga: färskpressad juice på grapefrukt, apelsin och ingefära, yoghurt med vindruvor och müsli, ett löskokt ägg, kaffe med mjölk. Harvar vidare vid skrivbordet hela morgonen, förmiddagen, dagen. Charles Lloyd och Lucinda Williams, Laura Marling i öronen. Varför lyssnar jag mest på kvinnor? Missar presskonferensen med Tegnell, en man med en lyckad kombination av tyngd och lätthet. Läser Eric Wärenstams "Fascismen och nazismen i Sverige" från 1972,

också en man med både tyngd och lätthet. Är det hans ton jag ska försöka hitta? Först efter fyra kommer vi ut: Vitabergsparken, Folkungagatan, Nytorrgsgatan. Kliver in hos kurderna för att köpa ägg och nötter. "Du får inte vara ute", ropar C-o. "Jag får gå ut med hunden. Men jag har ingen hund." Med det låtar han sig nöja. Vår i luften. Pratar en stund med N-s som är i Åre med familjen. För fem år sedan bröt han ryggen i en skidbacke. Nu lär han sig åka igen, sittande. "Det är svårt", säger han. "Men det går." Whisky+sudoku. Kvällshimmel med starka stråk av lila innan mörkret faller över oss. På Aktuellt ingenting om att sex av de döda är svensk-somalier, däremot på Kulturnyheter. Rapparen Cherie talar klokt om det i en intervju, Per Brinkemo skrev lika klokt i en artikel i Kvartal. Lugnt och sansat. Innan jag släcker hinner jag lessna på den nya novellsamlingen jag läser. För enahanda, för många ord, för mycket förklaringar. Lite vill jag jobba själv.

2 272 smittade, 36 döda.

Onsdag 25/3. Vaknar vid halv fem, hör tidningen slå i golvet, svårt att somna om. Duschar, äter frukost, läser morgontidningen; vid skrivbordet strax efter nio. Första pärmen avklarad, nu nästa medan ångesten lurar. Kommer jag att kunna använda det här? Finns det något att ta tag i? Människor och handling. Det är vad jag behöver. E-a har fixat till hemsidan. Jag skriver lite nytt. C-e G ringer från Österlen. Påskrundan, där han brukar kamma in en bra inkomst, ställs antagligen in. Han går till ateljén varje dag, arbetar med fyra saker samtidigt, en runda till havet. K lagar lunch. Fortsätter med mina papper. Sedvanliga tuppluren. Slår in en bok till H-a: "Farbrorn med det röda äpplet" (som jag läste för hennes pappa). Hon fyller fem på söndag. Läger paketet på lådan och smiter sedan in på Harvest strax efter öppningsdags. En öl, två öl med C-e F. Vi bestämmer oss för att äta: köttbullar för honom, hamburgare för mig. Nej, jag vet. Jag borde inte sitta här. Vi pratar jazz, Strindberg, missbruk, skrivande ... C-e med överraskande infallsvinklar. Han är en terapeut på fältet, hjälper bland annat socialsekreterare som misslyckats trots de bästa intentioner. Han undrar om jag inte ska hänga med någon gång. Det kan bli en annan historia än Janne Josefssons. Vi tar en tredje öl. Hemma igen säger K att hon trivs med våra dagar tillsammans. Rutiner skapar vanor som skapar beteenden.

2 510 smittade. 58 döda.

Torsdag 26/3. The same old story: dusch, frukost, skrivbordet, lunch, ytterligare en timme eller två vid skrivbordet. "Just i det dagliga arbetet låg tryggheten." (Albert Camus, "Pesten") Följer K till ett möte på Regeringsgatan, lämnar henne där, tillbaka längs Strömmen, över Riksbron, Västerlånggatan fram. Tömt på turister. Stängda butiker, restauranger som vädjar med lockpriser. Bara de gamla skyltarna och infattningarna i trä och metall vittnar om den gamla stad som en gång fanns. Folk längs planket vid Slussen begäpar den fula bro som kommit hela vägen från Kina. Ett mess från A-a: "Hej pappa! Uppdatering från presskonferensen vid två – det är jättedåligt läge och jättemånga blir sjuka nu och smittspridningen är total. Du får inte gå på krogen. Du är gammal rökare samt riskgrupp. Håll dig inne, A-a". Kvart över fyra träffar jag A-n på Harvest. Vi pratar förlag och ljudboksmarknad, jublet kring Annika Norlins debut, boken jag arbetar med. Jag surrar en stund om identitetspolitik som en i grunden fascistisk idé. Lika barn leka bäst. Apartheid. Han tvekar. Det hinner bli två öl innan vi är klara. Han är den fjärde förläggaren i mitt liv; den förste blev snabbt otålig, den andra generositeten förkroppsligad, den tredje pratade mest själv (men inte om sig själv) – utan dem, deras tro på mig, hade jag inte suttit här med denne unge skarpe man. Svarar på A-a:s mess när jag kommer hem: "Aj då. Jag kom just tillbaka från krogen. Nu ska jag hålla mig inne. Lovar." Lagar en toscansk bönsoppa till middag. Delar en flaska vin. Skickar ett mess till O-e W. som vi befärrar sitter fast i Spanien. Han har kommit hem. "Jag promenerar, tittar på tv-serier, läser och dricker ett par glas vin till maten. Men har inga sociala kontakter. Hur har ni det?" Vi har det bra.

2 806 smittade, 66 döda.

Fredag 27/3. Tar tag i breven min protagonist skrivit. De fyller redan en pärm. Det tredje avsänt från Berlin den 4 maj 1938, slutar: "Här jobba vi för fullt. På 1 maj var vi på rikskulturkammarens sammankomst, sågo Hitler, hörde Goebbels, det var trevligt." Lunch på den uppvärmda bönsoppan, med parmesan och färsk timjan. Gott. Ser presskonferensen med Löfven etc. Föredömligt koncisa inlägg från samtliga, Johan Carlson roligast och lyssna på och beskåda. Han har inga problem med att tänka högt, formulera sig allteftersom. Det har Löfven. Fast han klarar det.

Hatten av. Denna tillit till medborgarna är rörande, tilliten också till kunskapen. Den ömsesidiga tilliten. Förmyndarsverige? Någon? "Från och med detta ögonblick kan man säga att pesten blev något som angick oss alla." (Albert Camus, "Pesten") Vi bestämmer oss, till sist, för att storhandla. Jag skjuter i det längsta på sådana beslut. Vankelmod är min arvedel. Fiskbutiken. Systembolaget. Rot. Coop. Kurderna. Puh! En underbar middag på röding med västerbottenkräm, sparris, körsbärstomater. Öppnar en andra flaska vin till osten. Jag säger till K att med henne har jag aldrig tråkigt.

3 046 smittade, 92 döda.

Lördag 28/3. Sovmorgon. Läser en stund. Plussar på frukosten med en toast. Det är ju lördag. Vår morgontidning fortsätter att ösa på med nyheter från framtiden. "Med andra ord, vi återgick till vår fångenskap, vi hänvisades till det förflutna, och även om några av oss frestades att leva i framtiden, avstod de snart därifrån, åtminstone i den mån det var dem möjligt, ty de fick känna på svedan av de sår fantasien till slut tillfogar dem som förlitar sig på den." (Albert Camus, "Pesten") Skriver en stund. Slötittar på några intervjuer med Van Morrison som finns på hans hemsida. Riktigt underhållande. Fråga: "Vad är den mest falska myten om dig?" Svar: "Att jag är grinig." (Stort skratt.) Till veckan skulle jag ha åkt till Sörängen för två dagars undervisning. Nu på distans. Diskussion om tekniken. Jag avskyr diskussioner om tekniken. Har alltid kört akustiskt. Jag ska försöka få eleverna hemifrån för att dokumentera pandemin, skicka med något reportage av Kadhammar och ett utdrag ur "Pesten" som inspiration. Promenad ner till Slussen, längs Stadsgårdskajen, upp längs Folkungagatan. En prisbelönt krog ger bort chicken nuggets till arbetslösa varje dag mellan tretton och tre. Vi överväger en öl på Harvest. Avstår. K lagar middag, jag dricker whisky och löser sudoku. Lyckas förmå henne att lyssna på Dylans nya, sjutton minuter lång, med texten framför oss: "Wolfman, oh Wolfman, oh Wolfman, howl/ Rub-a-dub-dub, it's a murder most foul". K kapitulerar. Ser de två sista avsnitten av "Our boys". Riktigt bra.

3 447 smittade, 102 döda.

Söndag 29 mars. Sovmorgon. Sommartid. Wolodarski larmar vidare. En stund vid skrivbordet före det ofrånkomliga: städning – vilket jag tycker är tråkigast i världen näst sockerdricka. Den var lång att leva men kort att berätta om, som det står i "Röde orm". K iväg på ett träningspass, jag röjer bland mina papper. Skickar ett mejl till A-a på Gazzine: "Jag har funderat på att imorgon bitti skicka dig en dagbok om en vecka under pandemin. Intresserad?" Svar direkt: "Det är en alldeles strålande idé tycker jag!" Ringer G-r. På landet. Antagligen smittad av Corona sedan elva dagar. Dyster. Har naturligtvis egna idéer om hur smittan ska bekämpas. Prickar in varje avvikande dödsfall med emfas. Jag lyssnar. Gratulerar H-a på födelsedagen. Vi skulle ha varit där på kalas. En annan gång. Hon har fått glitterslime. Tänka sig. Lagar middag. Ser Aktuellt och Agenda som haft svårt att få folk till studion, svårt att lämna Stockholmsperspektivet. K ser "Dokument utifrån", jag läser Wärenstam. Sov gott. 3 700 smittade, 110 döda.

Måndag 30/3. Skriver rent dagboken och skickar den till A-a på Gazzine. "Har du någon bild på dig hemma i köket som vi kan använda?" K går in som fotograf. När man får se fotografier på sig själv är det inte lönt att längre spjärna emot. Plötsligt är jag gammal. Snabbt gick det också. Åter vid skrivbordet en länge uppskjuten släktutredning av min protagonist med hjälp av svaren från landsarkiv och stadsarkiv, Dödboken: ritar för hand, i rött, rutor med namn och födelsedatum och födelseorter, dödsdatum och dödsorter, streck däremellan. Det mesta blir utrett. Skickar ännu en begäran till ett landsarkiv. Tar itu med tekniken inför tisdagen lektion. Ett månadsabbonemang för 15 dollar, begriper till sist, stön och stänk. (Tack K för ditt tålmod.) A-a ringer, hon står ute på trottoaren, vi vinkar till varandra. Nu bara jobb som inte betalar sig, bara på skoj. Hon klarar sig. O-a har knutits till MSB där han får visa vad han kan. Betalar månadens räkningar vilket nästan tömmer företagskontot, tar en promenad, lägger ett brev på lådan, köper vin på Systemet, apelsiner och vindruvor och mango hos kurderna. "Hur går det?" Frukt och grönsaker som förr, med färskvarorna sämre. Sålde 80-90 lunchlådor en vanlig dag, i dag 20. Whisky och sudoku och Wärenstam före middagen. Efter middagen stryker jag sex skjortor, lyssnar på Nick Lowe, ser Aktuellt. 4 028 smittade, 146 döda.

Tisdag 31/3. Lektion klockan 9. Alla är med (utom M-a som fått ledigt för att arbeta). De sitter i Båstad, Växjö, Falun osv. Uppgiften: att dokumentera epidemin där de bor. "Vad roligt!" säger A-s och ler i Kungälv. Som inspiration 2xKadhammar och några sidor ur "Pesten" - nyöversättningen. (Tack J-n.) I morgontidningen skriver Elisabeth Åsbrink om "fredsskadade" svenskar. Hon vill ha hårdare tag utan att vara mer precis än plastväggar vid kassorna, förordar masstestning men har missuppfattat viruset, ställer sakkunskap mot kritik. "Det onda i världen beror nästan alltid på okunnighet, och den goda viljan kan åstadkomma lika mycken skada som ondskan om den inte är upplyst." (Albert Camus, "Pesten") A-s B ringer, påminner om personporträttet, understryker att de verkligen vill ha det. Jag är inte ovillig, bara tveksam. Sorterar bland papper, sätter papper i pärmar. Att skriva en bok är stundtals mer administration än kreation. Lunch på omelett och rester från gårdagens middag. Bläddrar i Richard Holmes underbara "Footsteps", en självbiografi om att skriva biografier. (Han har skrivit om Shelley, Coleridge, Mary Wollencraft m.fl.) Han berättar om den nödvändiga, mer eller mindre medvetna identifikationen som ett första stadium: en sorts hjältedyrkan som lätt glider över i en kärleksaffär, självfallet fiktiv, på sätt och vis privat: "om man inte älskar dem kommer man inte att följa dem - inte långt i alla fall". Och om man inte gillar den man skriver om? Missar presskonferensen. K tar en långpromenad med L-a, jag på egen hand. Middag på bönröra med couscous, delar en flaska vitt. Ser Aktuellt, ett tidigt avsnitt av "Seinfeld". Den står sig bra. Det höll på att inte bli någon serie. Vem är intresserad av några udda judiska killar på Manhattan? frågade bolagsledningen efter att ha sett ett provavsnitt, tummen ner. "Jag", sa en kille från Mellanvästern. "Jag tycker det var roligt. Och jag är varken jude eller bor i New York." Tyvärr är dokumentären om Karen Dalton inte lika bra.

4 435 smittade, 180 döda.

Onsdag 1/4. Zoomar med klassen klockan 9 för att kolla läget. Deadline klockan 16. Denna kontakt genom åren med unga strävande människor har naturligtvis berikat mitt liv, inte bara betalat min whisky. Sägar sällan att det var bättre förr. Jag har tvingats motivera varför jag väljer det ordet i stället för det, anser att den mening

inte behövs, att slutet kan strykas. Avverkar ännu några brev från Berlin våren 1938: intriger på hemmaplan, middag med Carl Smitt, studiebesök på arbetsläger utanför huvudstaden. Två år senare, i april 1940, sitter George Orwell på landet. Hans första essäsamling har just publicerats, han har fått 20 pund för den, femtontusen kronor i dagens penningvärde, kanske kan han tjäna tio pund till. Han har velat ta värvning, vet att han kommer att ratas. "Det är hemskt hur snabbt man blir gammal", skriver han i ett brev. Han ska fylla 37 i juni. Han är fullt sysselsatt med att gräva upp trädgården och sätta "ett halvt ton potatis", kanske köpa några fler hönor och satsa på kaniner. Han skriver recensioner. Han planerar en roman (som aldrig blir av; det blir andra). Efter lunch famlar jag runt vid skrivbordet, villrådig, som om jag inte var tvungen att ta itu med något. Ringer två samtal för att, till sist, sätta igång med artikeln. Inget svar. Messar U-v, får svar. Kammar noll. Allt eftersom dimper elevernas reportage ner i min mejlkorg. Imorgon! Kort promenad. Hämtmiddag: indiskt. Ljuvligt gott. Ser Aktuellt, läser de sista sidorna i Wärenstam. När jag lägger mig har K redan somnat.

4 947 smittade, 239 döda.

Torsdag 2/4. Hela dagen fram till lunch individuell respons på elevernas berättelser. Mening för mening. Bara A-s har tagit steget fullt ut, med kamera, ställt frågor till Agneta hon möter i livsmedelsaffären, Anton som rensar bland grönsakerna, Janne som kämpar med sitt café men envisas med att hålla igång champagneprovningsen. E-a I. försökte, blev avsnäst av man med hund: "Han får ur sig att jag borde sitta hemma och studera, inte ränna runt och bidra till smittspridningen." E-a S rör sig elegant på flera tidsplan, fångar ödsligheten i Siljansnäs. Mitt jobb är att reducera, förenkla, precisera. Fortsätter med texterna efter lunch. Min vanliga tupplur. Ringer I-a som ringt mig. Hennes liv har inte förändrats så mycket. Trist bara att E-t har lämnat Årsta, tagit sin tillflykt till Hälsingland. I-a har fått ett uppdrag. Mer kan inte sägas. Fortsätter med breven från Berlin. Ensam promenad, den fjärde på raken, K upptagen, in på Harvest vid halv sex. M-e W. ansluter, direkt från redaktionsmöte på distans. Fem resor i vår har ställts in. Hur vara utrikesreporter om man inte kan resa? Jag avundas honom inte. Ute på gatan igen piskar regnet oss i ansiktet. Grön middag. Ser Aktuellt: två ambulansförare som kämpar 16 timmar i sträck. "Jag vill

inte skapa oro ... men det börjar bli läskigt", säger en av dem. "Vi har inte kört någon gammal än." Döden har trängt in på äldreboendena. Personalen där och i sjukvården oroar sig för att kraven på skyddsutrustning är för lågt ställda. Såg vi Anders Tegnell darra till för ett ögonblick? Döden har blivit påtaglig.

5 466 smittade, 282 döda.

Fredag 3/4. Arbetar mig långsamt genom Wärenstams namnregister, noterar de namn jag behöver, deras biografier. K drar snabbt ihop en sallad till lunch. Solen skiner. Jag driver vidare vid skrivbordet. Jag har haft det sedan jag var liten; här gjorde jag mina läxor, skrev listor och brev och anteckningar, skrivit böckerna. Ommålat och slipat flera gånger. Den enda möbel som följt mig till alla adresserna. Ringer två samtal för personporträttet. Nu svarar de. Långa samtal. Goda vitsord. Promenerar med K till Mariatorget där hon ska äta middag med en bekymrad vän, går tillbaka genom det Södermalm som nyss blivit mitt. På Systembolaget står D-d R. och fyller på varor. Är hans platta slut? Han bar hundra ex till Pet sounds för två veckor sedan, ny laddning ska komma från Norge, oklart när, annars har han nog ett ex i skåpet. Har jag Swish? Jag har Swish men inte telefonen med mig. Vi står på behörigt avstånd från varandra. En kund frågar om Melleruds. I morgon sänder han live från sitt vardagsrum. Välkommen! Ringer N-s. Han och L-a arbetar två dagar i veckan, permitterade för övrigt. Ibland är staten bra att ha. Barnen på förskolan. Alla friska. ABC-kväll ikväll. Anders. Bacon. Coltrane. Det blir bacon från Strömsund, stekt potatis, körsbärstomater, ett stekt ägg, en IPA, en OP, hårt bröd från Skedvi, riktigt smör. A love supreme.

6 078 smittade, 333 döda.

Lördag 4/4. Sovmorgon. Läser ut Carson McCullers "Bröllopsgästen". Varför tycker jag så mycket om författarna från Sydstaterna, särskilt de kvinnliga? De skriver från landet där bluesen och countryn föddes, jazzen och gospeln och soulmusiken – ett segregerat land där människor ändå möttes. Scenen där Frankie, Beatrice och John Henry sitter omslingrade i köket medan skymningen blir mörker, ett nu som aldrig återkommer, är oförglömlig. Ett par timmar vid skrivbordet. Promenaden blir inte den långa, som vi tänkt oss, utan fiskaffären, Systembolaget, ICA – där jag väntar

utanför, på trottoaren, noterar rökarna som kommer från pizzerian, går in igen, håller undan för fotgängare och cyklister på cykelbanan – till sist kurderna. Skriver rapport om dagarna med eleverna. Sover en stund. Lyssnar på radion medan jag lagar en fiskgryta: lök, vitlök och purjolök, basilika och färsk timjan, tomatpuré, saffran, vispgrädde, turkisk yoghurt, lite vatten, en buljongtärning, torsk och lax, räkor – i den ordningen. På radion får jag veta mer om coronavirusets oberäknelighet och hur samma symptom kan ge negativt utslag och hur det trivs i näsa och mun och svalg och därför sprids så lätt. Efter middagen ser vi slutet på D-d R:s konsert från vardagsrummet, därefter "Touch of evil". K har aldrig sett den. Konstigt. En märklig film. "Come on, read my future for me." "You haven't got any." "What do you mean?" "Your future is all used up."

6 433 smittade, 373 döda.

Söndag 5/4. Till sist, äntligen, en långpromenad till Skanstull, förbi Eriksdalshallen, längs kajen bort till Danvikstull, upp Folkungagatan. Fågelkvitter. Koltrast? Björktrast? Bofink? Vi vet ingenting om fågelkvitter, lär oss aldrig. Restaurangen som skänkte chicken nuggets till arbetslösa ser igenbommad ut. Vi brukar gå på bio så här dags. Nu går vi hem, K lagar mat, jag dricker whisky och löser sudoku. Det har gått väldigt bra på sistone. Än har kanalerna inte korkat igen. Jag ringer L-s. Upptaget. Han har inte svarat på snart två år. En underbar middag, ett lika underbart rött vin härtill. Ser Aktuellt, Agenda. Läser en hyllad ungersk författare. Full författare famlar runt. Släcker före tolv.

6 830 smittade, 401 döda.

Måndag 6/4. Skriver rent förra veckans dagbok, K läser och godkänner, stryker ett par vinflaskor. Inget arbete med boken i dag, tar itu med artikeln. Hittar ett par ingångar, tidigare fall, beställer två böcker på Bokbörsen eftersom jag inte kan gå på KB. Några personer att kontakta. Missar presskonferensen. Vi tar en promenad längs Hammarbyhamnen medan molnen skingras, solen tränger fram, tillbaka via Skanstull, skiljs åt vid Blekingegatan. K ska hem till M-a, en stunds balkongsamvaro. Stämt möte med H-e S på Harvest. Två öl på bordet. Han sitter med handskarna på, berättar att verksamheten pågår som vanligt: gripanden, hämtningar, förhör. Flaskor

med handsprit har ställs fram, instruktioner om att torka av bilarna invändigt efter varje körning. Det är allt. Han berättar om fallet han nu arbetar med, en historia om förbjuden kärlek, blodshämnd, misshandel och utpressning och flykt: en tragedi i tre akter med öppet slut. Om personen jag ska skriva om har han flera saker att säga: omdömesgill, karriärmedveten. Skjuter aldrig från höften. Läser alltid sista sidan. På Aktuellt talar intensivvårdsläkaren Karin Hildebrand om hur de möter fler unga än de väntat sig, utan riskfaktorer, utan andra sjukdomar, som drabbats hårt av covid-19. De är rädda för att själva bli sjuka, att inte räcka till, att dö. De kommer att ställas inför svåra etiska situationer. Hon säger: "Jag känner stolthet över att få vara en del av sjukvården." Hon ber oss att undvika onödiga sociala kontakter, för att de ska kunna räcka till.

7 206 smittade, 477 döda.

Tisdag 7/4. På radion hör vi att Boris Johnson, som lades in på ett sjukhus i söndags, har flyttats till intensivvården. För en månad sedan hade han skakat hand med patienter och personal på ett sjukhus. Han tänkte fortsätta skaka hand. Han var inte rädd. Dumt, naturligtvis. Vi är alla dumma, då och då. Jag mötte H-s L utanför KB för en månad sedan, strax innan allt bröt ut. "Du är inte rädd för att gå hit?" sa han. "Nej, någon gång ska man ju dö", sa jag. Jag har inte varit på KB sedan dess. Vi får hoppas att Boris Johnson snart är på benen. Fryser mitt abonnemang på World Class. Tar itu med artikeln, tar telefonen. Den förste säger att han ingenting har att säga. "Hur fick du tag i mitt nummer?" Den andre svarar inte. Den tredje har en telefonsvarare. Jag talar in ett meddelande. Den fjärde svarar inte. Jag skriver ett brev till en femte, ett riktigt brev med frimärke. Googlar en stund. Börjar om. K har kommit tillbaka från frissan. Snyggt. Fortfarande inga svar. Jo, en sekreterare svarar. "Tala med pressavdelningen." Jag får en mejladress, skickar ett mejl. Misströstar. Jag har för lite att ta av, alltför få uppslagsändar, instängd. Ägnar mig åt boken en stund. Jag borde ägna mig åt artikeln. Jag borde bokföra. Jag skriver en faktura. Det var ett tag sedan sist. På presskonferensen gör journalisterna sitt bästa för att dra fram konflikter i ljuset, efterlyser mer tydlighet. "Jag tycker vi har varit tydliga. Armlängds avstånd varierar inte så mycket", säger Tegnell. Han säger: "Så kan det mycket väl vara." "Om du tittar på kurvan vi visade." "Det vet vi inte." Tillbaka från

eftermiddagspromenaden ett missat samtal från en av dem jag sökt. Javisst kan hon svara på frågor, nu direkt. K går på gymmet. Jag pratar med P-r som sitter ensam hemma med en bit lax som han hittat i kylskåpet, förkyld. P-a har flytt till landet. Ringer henne, gratulerar på födelsedagen. N-s ringer. Allt lugnt. Barnen på förskolan. De har skrivit en lista på saker att göra. I dag har de målat om vardagsrummet. Gör en sallad på bacon, avokado och tomater m.m. Korkar upp en flaska georgiskt vin. Det är ju tisdag. Ser två avsnitt av "Kalifat". Nja. Mitt intresse för idioter är begränsat.

7 693 smittade, 591 döda.

Onsdag 8/4. John Prine är död, smittad av coronaviruset. 73 år. Var han inte äldre? Jag har följt honom i decennier: en trubadur som fick oss att skratta och att gråta, med ett hjärta av guld. "Far from me" är en novell på 3 minuter och 38 sekunder. "Summer's end" kom fortare än han ville. Det är femtio år mellan sångerna. KB har släppt den digitala dagstidningsbasen fri. Tack för det. Söker och hittar en del, antecknar. Bryter för lunch. Efter lunch kommer jag inte in igen: för hög belastning på nätet. Försöker igen och igen och igen och ... Ser presskonferensen för att lugna ner mig. Man får hoppas att mediatränarna blir av med jobbet efter det här. Kunderna kan titta på klipp med Tegnell. K tar en promenad med en vän. Jag tar Bondegatan österut, uppför backen, försöker föreställa mig den kåkstad som en gång fanns här. Viker av före Barnängen, upp Duvnäsgatan och passerar Gruvbacken där Bosse Janssons mamma var föreståndare för en Konsumbutik. På Folkungatan möts jag av solen. Handskar men ingen mössa, duffeln öppen. Värme. Behöver ingenting handla. Whisky, sudoku och några sidor i Tore Rems "Knut Hamsun och resan till Hitler". Försökte man inte på 70-talet få Hamsun till ett offer för sina föreställningar, alltså oansvarig för sina handlingar? Efter middagen tittar K vidare på "Kalifat", jag läser om Hamsuns resa, bläddrar bland Orwells brev och dagböcker våren 1940. Medan Orwell sätter potatis och försöker hitta rätt tidpunkt för ärtorna och rovarna grubblar han över kriget. Han vet att Hitler kommer att komma. Han har ju läst "Mein Kampf", recenserat den. Allt står där. Först Sovjetunionen, sedan Storbritannien. Nu var Ryssland lättare att muta än England så tidsplanen fick kastas om. Han skulle skjuta Hitler om han fick honom inom skotthåll, men kan inte känna

någon personlig antipati mot mannen. Se på hans ansikte! Det är "ansiktet hos en man som lider av oacceptabla oförrätter". Han är martyren, offret, den osjälviske hjälten. Om han dödade en mus skulle han få det att se ut som en drake. Hälften av alla filmer handlar om sånt. Och min protagonist? Hur ser han på sig själv? Vad känner jag inför honom?

8 419 smittade, 687 döda.

Torsdag 9/4. Skärtorsdag. Kommer in i dagstidningsbasen och kan arbeta några timmar. K sitter i redaktionsmöte och tar sedan itu med sitt. J-e ringer. Han funderar på att ta sig in till stan på sin nya begagnade tävlingscykel. Pendeltåg åker han inte. Vi pratar om döden som smugit in på äldreboendena, om Tegnell, John Prine. Jag tänker på A-i som jag träffade i Tensta för femton år sedan, följde på jobbet som städare under några dagar. Han hade två jobb. Sedan blev han av med båda, började hänga på caféet i centrum. De bodde jag vet inte hur många män i en tvårummare. Sist jag ringde hade abonnemanget upphört. Vid tolv går vi ut, fyra butiker. Sedan vi flyttade hit har vi tagit ett steg tillbaka från moderniteten. Både dyrare och billigare. Bättre. Efter en sen lunch hämtar jag hyrbilen. Vi smyger ut ur stan efter en tur till Systemet. På Medborgarplatsen, på uteserveringarna, ser det ut som om viruset var obekant. På motorvägen rullar trafiken som en söndagsmorgon. På radion manar man stockholmarna att inte ge sig av. I Strömstad ligger gränshandeln nere, längs hela den svensk-norska gränsen. Kommer fram medan det fortfarande är ljult, packar ut och in, packar upp, ställer in. Jag är tacksam för att få vara här, att K har tagit mig hit.

9 141 smittade, 793 döda.

Fredag 10/4. Långfredag. Sol över viken. Vindstilla. Två änder strax ovan vattenytan, på väg ut mot öppnare vatten. Hammarslag någonstans ifrån, barnröster. Frukost utan morgontidning. Fått en mejl från PG A. Det var länge sedan. Visst minns jag honom, vad tror han: ett datasnille som gick på en av mina skrivkurser och sedan gjorde vad alla sagt var omöjligt: att föra över mina gamla filer, med alla möjliga program, utgångna disketter, till en CD-skiva. Nu vill han skicka den kopia han sparade, helst som ett dokument. Han kan bli sjuk, inlagd, inte komma tillbaka.

Han har läst min dagbok; man får gissa friskt, lite som en stockholmsk schablon på folk i kulturvärlden. Det är som det är. Vi tar vägen upp mot byn, viker av in i skogen. Blåsippor i backarna, tussilago längs dikeskanterna. Stormen i förra veckan har tagit flera tallar, rivit upp dem med rötterna. Vi lyckas identifiera talgoxe, bofink, koltrast. K-s och M-a sitter i solen, med var sin drink. Hon arbetar inom omsorgen, några har smittats. Han har tvättat händerna så att han fått utslag. Dottern har permitterat från jobbet i Stockholm, flyttat hem igen, tills stormen blåst förbi. Vi får med oss en bit medvurst på vildsvin. "Den bits." N-as har ringt. Jag ringer. Han sitter med elevernas Stockholmsbesök. Snabbt lägger vi ett schema. Så underbart med människor som sätter lösningarna före problemen. Alla kan göra det enkla krångligt; konstnärens uppgift är att göra det krångliga enkelt, som Thelonius Monk sa. Tar itu med dagens rätt, boeuf bourguignon. Receptet från 70-talet. Cattelin. Dit tyckte mamma om att gå. Två timmar ska den puttra. Middag alltså inte före nio? Säger K. Det stämmer. Det blir bra. Också därför älskar jag henne. Vi värmer upp bastun. Läser en stund. K lägger in ännu en laddning ved. Till sist kan vi gå ner. Det blir tre omgångar, tre dopp. Kylan kommer blixtnabbt. Grytan är den bästa jag lagat. Avslutar kvällen med två avsnitt av "Erkännandet".

9 685 smittade, 870 döda.

Lördag 11/4. Drömmer om min bror. Vi är på Ulvön. Han ligger i vattnet, snorklar, fortfarande en pojke. Jag ska berätta för honom om hur jag själv dök här, strök längs botten, på jakt efter vrakdelar. Vaknar. Påskafton. Läser en stund efter frukost: om kalla kriget och författarna på båda sidor, med början i spanska inbördeskriget som var rena författarstämman. Orwell kom annandag jul 1936, då hade Arthur Koestler varit där i tre månader, Stephen Spender kom i januari 1937, Martha Gellhorn i mars, Hemingway några dagar senare. De tre första kom dit som kommunister och skulle åka hem som anti-kommunister, Gellhorn rapporterade vad hon såg och hon såg längre än andra, den femte - Hemingway - ville inte stå för vad han sett. En tur genom skogen. Vi hör en bäck porla, ser ännu fler tussilagor, några vitsippor. Öl och hårdbrödmackor med medvursten vi fick i går. Den bits. Jag läser högt ur Grönköpings Veckoblad, till exempel: "ANSIKTSIGENKÄNNING är sedan länge s.m.s. vardagsmat å härvarande postkontor. Hr postm. P. Brundander uppger, att det

var länge sedan det kom in någon besökare som han inte kände igen till utseendet.”
Påskhälsningar. Ringer L-s. Upptaget. Messar en påskhälsning. Påskmiddag med tre sorters sill och potatis, ägghalvor med löjrom, skagenröra, inkokt lax, sparris, öl och nubbe. Så mycket bättre blir det inte. K står för underhållningen med en tragisk historia från trakten. En oroande rapport från Thailand om att I-r A lagts in på sjukhus. Han har inte mått bra den senaste tiden, mår inte bra. Ser de avslutande fyra delarna av ”Erkännandet”.

10 151 smittade, 887 döda.

Söndag 12/4. Om påskdagen finns inte mycket att rapportera. Det hade blåst upp under natten, vinden höll i sig hela dagen. En ensam skogspromenad. Middag på rester från gårdagen. Ingen bastu på grund av den hårda vinden. Vi läste hela kvällen.

10 483 smittade, 899 döda.

Måndag 13/4. Annandag påsk. Skriver rent dagboken. K städar. Packar väskan. Dammsuger. Stuvar in i bilen. Återvinningen först, Återbruket sedan med en keramikgrill som stormen rev, några takpannor. Till sist en pratstund med L-l på trottoaren, i blåsten, på behörigt avstånd från varandra. Hon har lidit av att inte få komma och hälsa på oss, på K. Hemtjänsten fungerar bra, men hon har minskat antalet besök för att kunna hålla sig frisk. Hon fyller nittio i höst. Trafiken flyter som en dag vilken som helst; stockholmarna har hörsammat myndigheternas vädjan. Du kör bra, säger K. Det tycker inte N-s, säger jag. Han tycker att jag kör för mesigt. Du kör som en kvinna, säger K. Efter att ha lämnat hyrbilen går jag genom en huvudstad med glest befolkade trottoarer, fotgängare som stannar till, inväntar en mötande. Bara tre unga damer håller sig tätt intill varandra, skuldra mot skuldra; en demonstration: Vi bryr oss inte! Vi är odödliga. Medan K lagar mat bränner jag en CD med John Prine till J-e: 18 sånger 1971-2018. Vi har lyssnat på honom hela påsken. Hur många är vi som fortfarande bränner CD-skivor? Lyssnar på CD-skivor? Vi borde bilda en klubb, en sekt. Äter en underbar middag: lammstek med potatisgratäng och en sås som smakar tomat, en flaska franskt rött vin till det. Ringer

L Å. Han berättar att L-s, sonen, ambulanssjuusköterska i Stockholm, sagt att av tio uttryckningar tar de med sig tre personer tillbaka. De övriga sju behöver bara lugnas. 10 948 smittade, 919 döda.

Tisdag 14/4. Ringer ögonkliniken i hopp om att operationen ska uppskjutas. Tyvärr. Välkommen på torsdag! Går in på KB:s dagstidningsbas utan problem och kan arbeta ostört fram till lunch: Checkbedragare häktad. John Ausonius. Den korrumpierade kriminalkommissarien. Maskeradligans ledare gripna än en gång. Fem poliser tagna till förhör tidigt på morgonen, var och en för sig. Ingenting personligt mer än en illasittande kostym. Ser presskonferensen. Personer födda i Somalia, Irak, Syrien överrepresenterade bland de smittade. Tensta och Rinkeby har fyra gånger så många som Södermalm med hänsyn taget till befolkningmängden. I mitten av mars, rapporterade Expressen, höll moskén i Rinkeby öppet som vanligt, gick människor armkrok på väg till affären, lekte barnen bland husen. Hämtar två paket, på Systembolaget några ord med D-d R som står och fyller på öl.

"Hammarbyhöjden revisited" är också en favorit, säger jag. Det är ju rätt mycket jazz, säger han. I alla fall för att vara jag. Skivan på skivtallriken när jag kommer hem: "Hon bor i Hammarbyhöjden/ och jag längtar redan dit/ Fyrtiofyra minuter tar det därifrån och hit/ Och hon har sagt hon vill ha mig/ Ha mig just så som jag är/ Jag är pank, jag är full, jag är kär." Fortsätter i tidningsarkivet: Mordet på Anna Lindh. Packar upp paketet från Säffle: "Seinfeld", alla nio säsonger, 299 kronor plus frakt. Värmer upp min boeuf bourguignon från i fredags, i med ytterligare några champinjoner, två skivor bacon från Strömsund som ger grytan den lätt rökta touchen. På Aktuellt skäller Lena Einhorn på Anders Tegnell. Det är svårt att uppfatta vad hon menar skulle ha gjorts istället. Arg är hon i alla fall. Två avsnitt "Seinfeld", några sidor Simenon, god natt.

11 445 smittade, 1 033 döda.

Onsdag 15/4. På radion denna morgon beskedet att Donald Trump drar in USA:s bidrag till WHO. "De har misskött arbetet." Djävulen är alltid någon annan. (Kjell Höglund) Innan jag fortsätter med digitala tidningsarkivet hinner jag: fixa med hemsidan, kläcka en idé för Sörängelevernas Stockholmsbesök, svara på mejl, skriva

dagbok. Reportagekursen på Södertörn i maj blir av. Plöjer vidare i tidningsarkivet. K går till M-a för en balkonglunch, jag steker upp ett par skivor bacon, några kokta potatisar, tomater. Fortsätter i arkivet. A-a ringer, på jobb, har ytterligare ett, april räddat. L-s var hos dem på påskmiddag. Han blir av med jobbet. Beställningarna har minskat. Han söker jobb. Jag skulle så gärna vilja hjälpa honom, prata med honom, hålla om honom en stund. Bryter upp strax efter sex, ut. På Harvest, i solen, sitter gästerna på armlängds avstånd från varandra. En ambulans med påslagna sirener kör förbi, in på Duvnäsgränd, stannar framför en port. På fotbollsplanen spelas försiktig fotboll. Två kvinnor öppnar dörren till en krog, tätt intill varandra, bara med ögon för varandra. K värmer lammfilén och potatisgratängen. Kan du inte sätta på någon musik? Sinatra: "Point of no return". Sinatra är alltid välkommen. 11 927 smittade, 1 203 döda.

Torsdag 16/4. Vaknar för tidigt. Från gatan hörs snart slamret från soptunnor. En bildörr slår igen. Röster. En buss kör förbi. Somnar strax innan telefonen skraller till. En vacker morgon, några grader varmt, sol. Hård vind när vi kommer ut på Katarinavägen, skyndar mot Slussen. Fotgängarna är fler än bilarna. Cyklisterna får man se upp med: tysta, snabba, målinriktade. Vi tar en ödslig Österlånggatan genom Gamla stan, Slottsbacken, Strömbro, förbi Kungsträdgården, över Norrmalmstorg, Biblioteksgatan fram. I motsatt riktning skyndade Stig Wennerström sin sista dag i frihet, skuggad av två män från Säpo. En snabbtitt i Hedengrens skyltfönster: Ändrade öppettider. Rea på rea på rean. Tjugo i nio är vi framme vid ögonkliniken. Jag får gå in nästan omedelbart. Några droppar bedövningsvätska i högra ögat. Jag får säga mitt personnummer, svara på frågan vilket öga det gäller. Och där kommer doktor Lenis, skrudad för operation, säger: Du har tur. Det är sista dagen vi opererar. Ett telefonsamtal igår gav dem beskedet. Om operationen är inte mer att säga än att den tog femton minuter, inte gjorde ont, var obehaglig. Det är obehagligt när någon sticker en spruta i ögat, sedan liksom gräver. Man hör bara ljudet. Taxi hem. Jag köper en solbulle för att fira. Nej tack, säger K. Hård regim på den kanten. Tar itu med artikeln. Lunch: omelett med en skiva bacon som blivit kvar, persilja, parmesan, körsbärstomater. Fortsätter i tidningsarkivet: de dödade svenska soldaterna i Afghanistan, människohandel och koppleri, attentatet i Strömsund, mordet på Nils

Horner, så Palme. Läser Orwell före tuppluren. I april 1940 skriver han till en förläggare som velat ha en biografi att han tycker om att arbeta i trädgården, engelsk matlagning och engelskt öl, franska röda och spanska vita viner, indiskt te, stark tobak, koleldar, stearinljus och bekväma fåtöljer. Han avskyr storstäder, oljud, bilar, radion, konserverad mat, centralvärme och moderna möbler. Hans dåliga hälsa har aldrig hindrat honom förrän nu, då han inte får ta värvning. Han är socialist men nu främst patriot. Inför Hitler finns bara ett val: underkastelse eller ej. Pacifisterna, kommunisterna, fascisterna som nu krokad arm hjälper Hitler – och det får de väl göra, om de tycker att Hitlers sak är bättre och är beredda att ta konsekvenserna. Pratar med T-s som inte vågar ta bussen in till stan, komma in för en öl. Han lämnar och hämtar barnen, skjutsar H-g till jobbet. Två avsnitt "Seinfeld" innan vi släcker. Och jag ser så bra.

12 450 smittade, 1 333 döda.

Fredag 17/4. Tvättstugan på morgonen. Jag älskar tvättstugor. Jag älskar tanken med tvättstugor, den kollektiva lösningen. Här har jag två rejäla maskiner, ett torkskåp, en torktumlare. Uppstår ett fel ringar jag ett telefonnummer och vips är saken ordnad. Intressanta möten inträffar. En gång, i en annan tvättstuga, stod jag och pratade country med Göran Ragnerstam och vi höll aldrig på att sluta. K avskyr tvättstugor. En egen tvättmaskin var för henne ett steg mot befrielsen, ljudet från tvättmaskinen skänker lugn. Fortsätter i tidningsarkivet. Presskonferensen: ett stort antal avlidna men ingen uppgång; håll ut; om vi släpper nu stor risk för en plötslig uppgång. Inför viruset är vi alla lika. Bara gemensamt kan vi besegra det. "Nu fanns det inte längre några individuella öden, det fanns en kollektiv historia, nämligen pesten, och känslor som delades av alla. Starkast var känslan av skilsmässa och exil, med allt vad den bar med sig av rädsla och uppror." (Albert Camus, "Pesten") Läser Thomas Petterssons bok om den så kallade Skandiamannen. Hm. Vi går ut för att handla. Hos kurderna står en kille och mässar om smittan. Jag hör inte riktigt vad han säger men det handlar om kineserna och ett laboratorium, en djävulsk plan. I handen håller han en plastpåse med tio plommon. Middag på röding och västerbottenostkräm från Elsa Hammarström, sparris, körsbärstomater. Två avsnitt av "Seinfeld".

13 216 smittade, 1 400 döda.

Lördag 18/4. Sovmorgon. Bokföring. Dammsugning. Köper lamminnanlår och två ostar på Lulles, lök och chili och färsk koriander hos kurderna. Vad ska ni laga? säger R-n. Lammgryta, säger jag. Åh, lammgryta! säger han. Indisk lammgryta, säger K. Åh, ännu bättre, säger han. En öl på Harvest innan vi går hem. I dag kavaj, duffeln har fått stanna hemma. Mina kavajer har hängt overksamma sedan den här krisen började. Även kavajer måste luftas. Sätter igång med grytan, lämnar den att stå och puttra, håller upp en whisky. Det kommer ett mess från S-e i Malmö, strax ett från T-s W i Nässjö. Sang Phan är död. VÅR VÄN, skriver S-e. Sang drev Matlyckan i Nässjö tillsammans med hustrun Phuong, detta vårt "home away from work" som N-s snart ska skriva på Facebook. Sang hade ett hjärta stort som ett hus, underhöll oss med historier om tiden som båtflykting, hur han som femtonåring hängt på biljardhallen i Nässjö, utan pengar, fått jobb som diskare och så hela vägen fram till Matlyckan. Om det regnade, bussarna slutat gå och ingen taxi fanns kunde han skjutsa oss till Sörängen. De hade hållit öppet som vanligt, han hade känt sig dålig, ringt sjukhuset som sagt att det inte var nödvändigt att komma. Så dog han. Familjen i karantän, restaurangen stängd. Tre barn. På kvällen läser jag Mulla Nasruddin, högt, till tröst. En favorit: "Nasruddin gav sin fru ett stycke kött som hon skulle laga till och bjuda deras gäster på. När målet serverades, fanns där inget kött. Hon hade ätit upp det. 'Katten åt upp alltsammans, hela två kilo', sa hon. Nasruddin lade katten på vägen. Den vägde två kilo. 'Om detta är katten'", sa Nasruddin, 'var är då köttet? Om å andra sidan detta är köttet - var är katten?'" Den skulle Sang ha uppskattat.

13 822 smittade, 1 511 döda.

Söndag 19/4. B-n har lagt ut foton från Afghanistan på Facebook. På ett av dem sitter jag på ett café i Peshawar, sliten, smutsig och lycklig efter två månader på andra sidan gränsen. Vi har vandrat i nio dagar, över Hindu Kush, B-n närmast utmärglad. När jag sitter och ser på fotona kommer besked om I-r i Thailand. Vi lärde känna varandra i Peshawar, senast vi sågs var en fin kväll i Kabul 2004. Han har fått lämna sjukhuset. Hela hans tillvaro är sönderslagen. Jag visste inte, anade bara. Ringer I-t.

Broder! ropar han. Broder, jag har tänkt på dig i flera dagar. Han kom inte iväg till Turkiet för att hälsa på mamma. Hon är åttio. Går hon ut ropar grannarna: In med dig! Nu får hon motionera i trapporna. Jag lägger mig tidigt, K stannar uppe med någon teveserie.

14 385 smittade, 1 540 döda.

Måndag 20/4. Upp klockan sex för att skriva rent dagboken. Sörängselevernas virtuella Stockholmsresa startar 9,30. Åtta i nio skickar N-as en ouvertyr, Bellmans "Stolta stad" i Sven-Bertil Taubes choséfria tolkning. God morgon kära klass! Där sitter T-a i Båstad, A-s på Tjörn, E-r utanför Älmhult, Emma I i Helsingborg ... Klockan tio dags för A-n, på förlaget, och han berättar om sin väg in i den världen, om Weyler, om att vara förläggare och så vidare och han gör det generöst. Många frågor, bra frågor. K kommer in efter lunch, berättar om sin och K-as "I händelse av min död", om hur tio års research skulle bli bok och hur det inte bara var att hålla den mellan pärmar. På eftermiddagen guidar jag dem genom KB:s digitala dagtidningsarkiv inför uppgiften: välj en Stockholmsfödd författare och ta arkivet till hjälp för att berätta en historia om denne, en sann historia. De får välja bland 33 författare. De väljer: John Ajvide Lindqvist. Elsa Beskow. Linda Boström Knausgård. Jonas Hassan Khemiri. Henning Mankell. Ester Blenda Nordström. Leif GW Persson. August Strindberg. Gun-Britt Sundström. D-I på Fridhem ringer. Alla sommarkurser inställda. Där rök fyrtiotusen. Tjugonde sommaren för mig. Redan saknar jag samtalen i baren om kvällarna, de oväntade mötena, skrivandets upptäcktsfärder. Värmer lördagens lammgryta medan K stänger in sig i vardagsrummet med ett glas vin: K-klubbmöte. Ser Aktuellt tillsammans, Kulturnyheterna, det sistnämnda som att sitta inlåst hos en sekt: den andaktsfulla tonen, pannor i djupa veck. Sportnytt ger oss i alla fall resultaten. Befriande med två avsnitt "Seinfeld" efter det: "Did you see the way she was looking at me?" "She's a nazi George. A nazi!" "I know, I know. Kind of a cute nazi though."

14 777 smittade, 1 580 döda.

Tisdag 21/4. Läser på kultursidorna en lång artikel om hur långtråkigt allt har blivit. J-a gnäll. Ge dig av, ut. Ta reda på saker. I-t sa att i Tensta centrum är somalierna som

bortsopade. Vad händer? Zoom med klassen. Vi talar förlagskontrakt, mitt senaste som exempel: 12 sidor, normalutgåva, e-bok, ljudbok osv. 54 980 + 3 000 kronor när jag lämnat manus. På det ska jag betala skatt och sociala avgifter. Ett och ett halvt års arbete. Welcome to showbusiness! Klockan tio släpper vi in G-e R, ordförande i vårt förbund. Hon berättar om sin väg till författarskapet, en gripande berättelse – föräldrarnas död, böckerna som vänner, den oväntade och lyckade romandebuten – om Författarförbundet, kampen om kulturpolitiken. På eftermiddagen får de hålla på med sitt, jag med mitt. Sedan digital teater: "Liv Strömquist tänker på dig". Tätt samspel, fyndigt, roligt, poängen inbankad från första stund. Prat om pjäsen. Renstiernas gata ner mot Skanstull, Götgatan, Skånegatan. Handlar. K går på gymmet. Efter middagen lyssnar vi på David Sandström som jag hittar när jag letar efter annat, skivan "Om det inte händer nåt innan imorgon så kommer jag", ett äreminne över morfadern, småbonden i Västerbotten, som tog sitt liv; "så rasar vintern som en diktatur". Vi spelar hela skivan, alla åtta stycken, gripna: "det var ingen som sa nåt/ orden fick aldrig utrymme att tvaga händelsen/ historien lämnades smutsig, torr och hård".

15 322 smittade, 1 765 döda.

Onsdag 22/4. Frukost med yoghurt och mango, müsli, juice, kaffe med varm mjölk. När man själv pressar juicen upptäcker man snart skillnaden mellan olika apelsiner: vissa saftiga och välsmakande, andra torra och smaklösa, färgen från djupt orange till gulaktig. John McPhee, som skrivit "Oranges", berättar att apelsinen kom från Kina, färdades längs kusten neråt Sydasien, kom till Afrika, spreds runt Medelhavet: civilisationens väg. Columbus tog den till Amerika. Färdig apelsinjuice uppfanns efter andra världskriget, i Florida. Jag minns den från min barndom; den kom i konservburkar och smakade plåt. Klockan elva respons på elevernas dikter, två dikter var, om boken och om författande. Jag brukar inte vara med här. Jag läser dikter, har mina favoritpoeter, lär mig av poeterna i att hitta rummen mellan raderna men jag kan inte bedöma dikter. L-a har skrivit att hon har en själ fylld av oskrivna böcker. Jag föreslår i stället: kropp. Det gäller att sitta kvar även när huvudet är tomt, orden inte kommer, lägger sig platt. Det kanske gäller för sakprosa, säger R-a försiktigt, inte skönlitteratur. Jag tror inte att det spelar någon roll, säger jag.

"Inspirationen är en sällsynt gäst, men ju oftare man sätter sig vid skrivbordet, desto flera tillfällen får han att hälsa på." (Vilhelm Moberg) Jag säger att vi kan återkomma till frågan när de publicerat sin första bok. Dumt sagt. Efter lunch kommer T-s och berättar om vägen från reportaget till boken, om att publicera sig utomlands, om agentens roll, om att starta ett förlag, om hur man får idéer. Tar en promenad runt Södermalm, förbi uteserveringar där människor ofta sitter för tätt, obekymrade. Handlar bacon, skinka, korvar på Rot. Whisky, sudoku och sedan läser jag om Orwells kamp för att få "Djurfarmen" utgiven, kampen för att skriva "1984". Tre månader tog det att skriva "Djurfarmen", tre år att skriva "1984": böcker som inte i första hand handlade om kalla kriget utan blev en del av det. (Orwell uppfann termen.) A-a berättar att L-s har fått ett nytt jobb. Han ska packa varor på Coop. Pratar med M-a som inte ställer en fråga under samtalet. Självupptagna män känner jag till. Varför ställer en kvinna inte en fråga? ABC-kväll med Cash i stället för Coltrane. Läser en artikel i TLS om skrivandet, om berättaren som en bra människa. Ansträngningen att forma en klar och koncis mening, omsorgen om detaljen, om läsaren, i en hänsynslös värld är en god handling. "We tune 'cause we care" som Townes van Zandt brukade säga. K kommer hem, vi sitter uppe länge och pratar, dricker vin. Vi stänger dörren till sovrummet.

16 004 smittade, 1 937 döda.

Torsdag 23/4. Zoommöte med J-e Ö och A-a L inför reportagekursen på Södertörn. 24 studenter anmälda. Spikar datum, petar in "Pesten", bollar idéer om föreläsare osv. Inget krångel. Kul. Efter lunch respons på elevernas texter om Stockholmsförfattare. Flera snygga öppningar, t ex "Någon annanstans, i en annan tid, sitter en praktikant." Tänk vad de lärt sig: Att stegvis bygga en berättelse. Att ladda varje mening med innehåll. Att hålla igen. Att våga. Vi avslutar, säger hejdå. Jag säger ingenting om att det är sista gången vi ses. Jag avskyr avsked. B-l i Chiang Mai ringer om manuset han sitter på. Få döda i Thailand och han tror på siffrorna. En thailändare går till doktorn med en stukad tå men till klinikerna finns nu inga köer. De bränner sina döda; han minns eldarna under åttiotalets aids-kris; nu inga eldar. Ringer P-r. Sjukskriven till måndag. Hans nya bok på väg, vi tittar på omslaget, snyggt. Ingen jag känner är så djupt ingripen i sina böcker samtidigt som han låtsas

att han inte är det. Äh! Jag? På väg till kurderna för att handla möter jag R-n lilla dotter på trottoaren: barbent i solen, slippers, långsamt släntrande. "Pappa!" ropar hon. Han vänder sig om, ler. Hon hjälper sedan till bakom disken, slår ner blicken om man råkar möta den. Handlar till middagen: grönsaksbiffar, tzatziki, tabbouleh, dolmar, gurka och oliver.

16 755 smittade, 2 021 döda.

Fredag 24/4. Tar itu med artikeln. Börjar ringa. Inga svar. Tar itu med annat. Ny omgång. Ett svar. P-r A ringer. Du hade sökt mig? Längre kommer jag inte. Hemskt att försöka intervjua människor på telefon. Två röster, inga ansikten. Far runt på nätet ett tag. Fortsätter måndag. K och jag tar en promenad ner mot Skanstull. Grå himmel, småruggigt. På presskonferensen kunde anas en viss oro hos Tegnell, tecken på att smittan sprids mer än väntat. ("Han visste också att om statistiken fortsatte att öka skulle ingen aldrig så utmärkt organisation kunna bjuda motstånd, att människorna trots prefektoren då skulle dö i stora högar och ruttna på gatorna och att staden skulle få uppleva att de döende klamrade sig fast vid de levande på offentliga platser med en blandning av berättigat hat och oförnuftigt hopp.") (Albert Camus, "Pesten") Vi köper ett presentkort till L-s, en kassabok till mig, en ansiktskräm till mig och en kasse krämer, mascara och gud vet vad till K. På gatan träffar vi A-e, på cykel; hon berättar om sitt och vi berättar om vårt och så hejdå för att skynda till Elsa Hammarström för att köpa gös.

17 567 smittade, 2 152 döda.

Lördag 25/4. När jag kommer in i köket, rakad och ren, säger K: Är det bokföringsdressen? Vadå? säger jag. T-shirt och jeans, säger hon. Ja, säger jag. Sexigt, säger hon. Sedan är det inte mer med det än att jag bokför hela dagen. Egentligen ska jag inte göra så här. Jag får inte göra så här. Jag ska bokföra hela året, månad för månad, vecka efter vecka. Jag har ändå ingenting emot bokföring. Jag kan till och med längta efter att sätta mig ner vid skrivbordet med kvitton och kassabok och långsamt arbeta mig framåt. Det tilltalar mitt sinne för ordning och reda, min längtan efter struktur i en svärfångad värld. K ger sig ut i solen, jag spelar Betty Buckley (som hon inte tål), sedan Isabella Lundgren när hon kommit tillbaka och så avrundar

vi med käre gamle Guy Clark innan middagen står på bordet. Jag dricker min whisky, löser sudoku, läser om Anna Achmatova som i augusti 1946 läste sina dikter på Leningrads Bolsjojteater; hon hade varit tystad i två decennier och när hon läst färdigt var det först tyst, sedan brakade applåderna loss. Människor stod upp, skrek. Randades nu en ny tid? Två veckor senare gick hon på ett möte med Leningrads författarförbund, hon hade nyss invalts i styrelsen. Man undvek hennes blick, gled tyst undan när hon försökte få kontakt. Efter middagen streamar vi "Mr Jones" på SF Bio. Gud vad vi saknar våra biobesök.

18 177 smittade, 2 192 döda.

Söndag 26/4. Bokför till tonerna av Kate Wolf. Läser om virusets oberäknelighet: patienter som plötsligt och hastigt dör, andra som lika plötsligt är på benen igen. Uppvaktar L-s med presentkort och blommor. Stumt. Äter middag på Harvest. Läser Edna O'Brien som jag aldrig läst förut. Lovande. Ledsen.

18 640 smittade, 2 194 döda.

Måndag 27/4. P O Enquist är död. Han var lätt att beundra. Han tyckte om att bli beundrad. Han var läst. Han byggde ett författarskap som inte liknade någon annans. Han kallades P O, inte Enquist. Hans stil smittade gärna av sig på oss andra som skrev. Det såg ju så lätt ut, så förförande lätt. "Historien i kort sammandrag låter så här:" börjar "Legionärerna". En bit in i boken: "När de kom till Ystad var allting en svår förvirring." Tredje kapitlet börjar: "Till varje undersökning finns en utgångspunkt." Stilen är torr, saklig. Ändå finns där något som är svårt sätta fingret på, ett personligt avtryck, någonting dolt. I förordet gör han klart för läsarna att han har gjort en undersökning av ett stycke svensk historia, ett infekterat ämne, baltutlämningen. Han har misslyckats, skriver författaren, att ge en objektiv bild och detta misslyckande beror på hans oförmåga, inte hans intention. Han kallar sin bok "roman". Ändå är alla personer, alla händelser, verkliga. Ingenting är påhittat, även om han inte anger källor och ibland tvingas till fiktiva initialer. Källmaterialet är "omfattande", skriver han. Varför han kallar sin bok "roman" framgår inte. Även ett reportage kan ha inslag av fiktion, röra sig över osäker mark, misslyckas att ge en objektiv bild. Sist och slutligen är det reporterns blick på händelser och personer som

avkunnas men denne får inte göra vad som helst med materialet. I romanen är författaren gud, i reportaget sätter verkligheten gränserna. Därför blir Enquists etikett på sin på många sätt fantastiska bok ett undanglidande, hans tal om ett "misslyckande" kokett. Att han sedan gick rakt i en fälla riggad av ryssarna är en annan historia. För övrigt finns inte mycket att rapportera denna kylslagna aprilmandag: Bokförde. Skrev en faktura. Pratade i telefon. Tog en promenad. 18 926 smittade, 2 274 döda.

Tisdag 28/4. Snöblandat regn. Kyla. April är den grymmaste månaden. Skriver. Leker på Facebook: väljer det fjärde av sju omslag till böcker som betytt en del för mig, anmodad av J-e A. Valt Sivar Ahlruds "Tunnelbanemysteriet" (läste dem alla), Jack Kerouacs "On the road" (skrev min studentuppsats om den), Strindbergs "Röda rummet" (och sedan läste jag nästan allt han skrev) och nu denna morgon Robert Byrons "The road to Oxiana" (så skulle jag vilja skriva om Afghanistan). Tvillingdetektiven rör upp minnen i tråden, ljuvlig nostalgi, och nu berättar C-a K att hennes mor hade varit gift med Sid Roland Rommerud och därför fick hans namn inte nämnas i hemmet - fadern avskydde honom - och att Ivar Ahlstedt, den andra halvan, var god vän till familjen, kom ut till dem på sin motorcykel, den ende vuxne som såg henne som barn. Och den historien har hon burit på i alla dessa år. Lunch på gårdagens rester och en tomatsallad. Bokför. Läser de sista sidorna i Thomas Petterssons bok om Skandiamannen och ... vänta nu ... jag börjar bläddra fram och tillbaka, leta efter den svaga punkten. Vapnet naturligtvis. Läser i Aftonbladet att Palmegruppen av allt att döma ägnat tid åt honom. Om detta pratar jag under nästan hela vår eftermiddagspromenad. Stackars K. Hon går på gymmet, whisky för mig, sudoku, en stunds läsning och sedan tar jag itu med en siciliansk caponata: aubergine, röd paprika, lök och vitlök, oregano, bladpersilja och färsk chili, tomater, oliver, äppelcidervinäger, salt och peppar. En vacker rätt om man inte steker den för hårt. Kapris har vi ingen, prövar med lite saltgurka. Det går. Det vita georgiska vinet som är bärnstensrött till det. H-g hör av sig med ett mejl, berättar att jag punkterade en av skivarnas myter för henne under en lunch genom att säga att jag aldrig haft skrivkramp. "Jag hamrar på här borta", skriver hon, "igår fylldes jag av tacksamhet: detta snillrika system av tecken som i alla fall ibland lyckas fånga erfarenheten." S-e

ringde på förmiddagen: alla jobben utom ett försvann i en blinkning. Först ville han inte stiga upp, han steg upp, nu skriver han på två böcker. A-L har börjat arbeta inom sjukvården. Nyss hade hon en våning i Paris. Ropar in en fin blyertsteckning av Axel Nilsson på Auctionet. Det var han som skickades till Frankrike för att måla landskap och kom hem med en målning av sin rakborste. "Man ser vad man behöver se", som Ulla Olin skrev i dikten. Spikar en deadline med A-s B. 13 maj. Mitt val. 19 621 smittade, 2 355 döda.

Onsdag 29/4. Vaknar vid fem, ångestriden. Idiotiskt att spika 13 maj. Vad har jag? Strödde anteckningar, röster som säger ungefär samma sak, ingenting som luktar, hörs, känns. Jag vet ingenting om bakgrunden. Jag ska ringa till A-s och skjuta upp deadline. Jag stiger upp. Jag ringer inte A-s. Hela dagen fram till lunch vid skrivbordet. Lunch tillsammans med K som sliter med sitt: död och elände, elände och död. Fortsätter efter lunch, ringer några samtal, ett par napp, tillbringar en halvtimme med att försöka nå en arkivarie i Lidingö, en halvtimme med att hitta någon på Stockholms universitet. Ett mejl till en åklagare som gör mig medveten om att det är Valborg imorgon. Skriver en stipendieansökan. Betalar månadens räkningar. Får ett mejl från M-a på Lärarstiftelsen: sommarens kurs inställd. Där rök ytterligare tjugotusen. Promenad med K som svär över alla dessa kommunikatörer som bildat en mur runt aktörerna, strypt kommunikationen. Och ingenting vet de. Pratar på facetime med H-a som tackar för vykortet, med N-s som ser glad och stark och skäggig ut. De målar om huset utvändigt. De har rensat och slängt böcker, CD-skivor, DVD-kassetter. Jag är förstummad. Äter middag från Gossip, bengaliskt, och det är väldigt gott. Ropar in en målning av en okänd konstnär, otydlig signatur, året är 1936: en man vid en kanot, paddeln i handen som han håller fast kanoten med, sommarmorgon badande i ljus. 31 bud. Slår till i sista minuten. Det är något med målningen som slår an. Vem är konstnären? Ett mysterium. En historia? K tittar på mig när jag berättar, ler ett stilla leende som är lätt att tolka, en fråga: När ska vi bestämma vad vi ska göra med alla tavlorna bakom soffan? Mejl från M-a på Lärarstiftelsen som undrar om jag skulle kunna ta två kurser nästa sommar. Nästa sommar!?

20 302 smittade, 2 462 döda.

Torsdag 30/4. Valborgsmässoafton. Vi arbetar som vanligt men siktar på en längre promenad framåt eftermiddagen, till Hedengrens, Rönnells. K sitter i möten, jag skriver dagbok, börjar med artikeln, ringer några samtal, ringer J-n M som tyvärr inte kan hjälpa mig. Vi pratar om annat i stället: om boken han är klar med, om Bosse Jansson. Har jag fått några tips? Nej. Trots ovanligt många mejl, brev och telefonsamtal, från sådana som kände Bosse och sådana som inte kände honom ... inte en ledtråd. Jo, förresten, H-e S med sin snuthjärna pekade på en sten jag inte lyft på, har hjälpt mig med en kontakt. Vi pratar om Maj Sjöwall, som han kände och som dog häromdagen och som hade sin bestämda plats här nere på Harvest: Majs hörna. När han tar sig in till stan får det bli en öl på Harvest, för att se om Majs skylt sitter kvar. Det blir ingen längre promenad. Vi måste handla, vi måste planera, säger K och ser så där bestämd ut: rak rygg, blicken som fångar in mig. Hon känner sig ledsen idag. Vi gör vår inköpsrunda - R-n sjuk, hemma och hostar, med högt blodtryck, C-o ensam i butiken - vi kommer hem och packar in, byter om: hon i en roströd klänning från Stylein, jag i vitskjorta och grön slips med gula små prickar och jag gör iordning var sin draja, sedan en champinjonsallad. K tar fram den inkokta laxen från Elsa Hammarström, alla tillbehören. En liten chokladbakelse till efterrätt. Vi pratar om våra mödrar, båda sjuksköterskor, så lika de var, så olika. Jag var älskad, lämnades i fred, för vilket jag är evigt tacksam.

21 092 smittade, 258 döda.

Fredag 1/5. Bokför nästan hela dagen, i hörlurarna Lucinda Williams senaste, Sara Bareilles som jag aldrig hört talas om, Swamp Dog, lite Marty Robbins för att avrunda. K tittar på serier, fortfarande dyster. Sedan går vi ut, i tilltagande regn, skyndar oss hem, blöta. Jag fortsätter att läsa om författarna i det kalla kriget. Om Isaak Babel som dömdes som spion, sköts som en hund i januari 1940. Av de 700 delegaterna på den sovjetiska författarkongressen 1934 kunde 50 av dem vara med tjugo år senare. Om Howard Fast som inte fick "Spartacus" utgiven, gav ut den själv, sålde miljoner: kommunisten som kapitalist. Hur kunna låta bli att välja mellan dessa båda system? Vi äter en god middag, streamar sedan "Knives out" som gick på bio i vintras. Jag somnar mot slutet och det är inte filmens fel.

21 520 smittade, 2 653 döda.

Lördag 2/5. Inte mycket att berätta om mer än att jag kunde avsluta bokföringen, lämna deklARATIONEN till i morgon bitti. Därefter en skön promenad längs Hammarbykajen, lyssnade en stund till ett litet jazzkapell – med Ove Gustavsson på bas – som avslutade med "What a wonderful world". Alla log. Vi pratade om sommaren trots att det är så svårt att tala om sommaren, om framtiden. Vi befinner oss i nuet, saknar både historia och framtid. Vi ser en film och reagerar på att människor står så nära varandra, tar i varandra. "Utan minne och utan hopp inrättade de sig i nuet. Allt blev verkligen nutid för dem. Det måste sägas att pesten hade berövat alla förmågan till kärlek, till och med förmågan till vänskap. Ty kärleken kräver en aning framtid, och för oss fanns det för närvarande bara här och nu." (Albert Camus, "Pesten") Vi går hem, K ringer till kusin L-a i Falun, frågar om deras uthyrningsstuga är ledig två veckor i juli. Den är ledig. Har läst ut första boken i Edna O'Briens "The country girls trilogy", börjat på nästa. Den första kom 1960, hon var tjugonio, boken förbjöds. En präst brände den offentligt i hennes hemstad. Den ansågs "smutsig". En ung fattig kvinnas erfarenheter, inklusive de trevande sexuella. Friskt skriven, fint skriven, raffinerat skriven. Den skulle jag kunna sätta i händerna på en ung aspirant, säga: Kolla hur hon gör! Det är sextio år sedan "The country girls" kom. Hur många böcker som kommer ut i dag står sig om sextio år? Det kommer jag aldrig att få veta.
22 082 smittade, 2 669 döda.

Söndag 3/5. Vaknar tidigt, smyger upp. Läser i DN ett långt reportage om svensk-somalierna och döden i Covid-19. Äntligen. Ambitiöst. Håller tyvärr inte hela vägen. Fyller i deklARATIONSBLANKETTEN. K vaknar, ligger kvar och läser, äter frukost och går sedan på gymmet. Jag tar en promenad längs Stadsgårdskajen. Vi äter middag på Harvest. Majs hörna finns kvar. Där sitter nu T-y T. Vi nickar vänligt mot varandra. K och jag går hem. Ser Aktuellt och Agenda. Och så var det inte mer med det.
22 317 smittade, 2 679 döda.

Måndag 4/5. Jag går hemifrån tjugo i åtta, tar Nytorrgsgatan norrut, sneddar över Katarina kyrkogård, vid Slussen in bland andra fotgängare, håller undan för

cyklister, tar rygg på en kille med en ryggsäck med Försvarmaktens emblem, genom Gamla stan och redan före Strömbro river jag av mig handskar och halsduk, knäpper upp koftan. Två minuter i halv nio stiger jag in på ögonkliniken, hänger upp kavaj och kofta, anmäler min ankomst. Jag är ensam i väntrummet, hör receptionisterna avboka ett par tre besök innan doktor Lenis ropar in mig, kontrollerar ögat, frågar om jag haft några besvär och så är det inte mer med det. Vid Skatteverkets kontor på Regeringsgatan stoppar jag min deklaration i en låda avsedd för den, tar en taxi från Stureplan. I Rönnells fönster ett anslag: VAR GLAD. Efter lunch föreläsning via Zoom. 21 studenter ska det vara. Jag vet inte om de är så många. De ska skriva ett reportage om det Sverige vi befinner oss i. Nu ska jag inspirera dem. Hååhåjaja. Läs allt. Tala med alla. Försök formulera jobbet i en mening. Glöm inte detaljerna. Bygg scener. Försök att inte tråka ut läsarna. Dra in dem genom att utelämna saker. Någon ställer en fråga: Vad gör man när man folk bara pratar och pratar och det inte är särskilt intressant? Den enkla svaret: lämna bandspelaren hemma. Jag har aldrig träffat dem förut, de har aldrig träffat mig. I klassrummet kan man låta meningar sjunka in, invänta en reaktion, använda sig av tystnaden. Här talar man in i en vägg som nästan omärkligt rör sig. Hela tiden ser man sig själv. K går och handlar, sedan gymmet. Jag går till Systemet för att köpa whisky, växlar några ord med D-d R. K kommer hem och trollar fram en ljuvlig gryta med strimlad fläskfilé, röd paprika och lök i en sås på rödvinsvinäger, tomatjuice, soja, vitlök, ingefära, majsena, svartpeppar. Till sängs tidigt.

22 721 smittade, 2 769 döda.

Tisdag 5/5. Efter frukost en promenad till Rapskatan där J-n överlämnar "Pesten" med en varm hälsning. Han har översatt. Vi växlar några ord om det sällsamma tillstånd vi befinner oss i, jag säger tack och vi säger vi ses. I januari fyllde han åttio. Nu översätter han "Fallet". En man lätt att beundra, att respektera, lätt att prata med. Vi knyts samman inte bara av vårt arbete, av Afghanistan, Bosse Janssons försvinnande, Y-a finns där alltid även om vi aldrig nämner hennes namn. Hon var min förläggare under en alltför kort tid, blev en kär vän som jag hade så mycket roligt med. Också hon tyckte om att dricka och skratta och prata om allt möjligt. På hemvägen köper jag två kanelbullar på Gunnarsons, erbjuder K den ena fast jag

känner hennes svar. Jag bläddrar en stund i "The world of Jimmy Breslin" och så har jag plötsligt första meningen i artikeln jag ska skriva. Sedan är det bara resten. Jag skriver en stipendieansökan och det ringer på dörren och där kommer J-y med en tavla K köpt, en överraskning: en av J-ys döda pianister. NINA. Så fint fångad. Hon är inte så lätt att tas med, säger J-y. Hur var det Tom Russell skrev? "But darkest of the ravens was Nina Simone." Dock alltid vid hans sida. Med posten ett vykort från Å-e: de har bott ensamma på herrgård vid Tiveden en natt, där Verner föddes. Eftermiddagen ägnar jag åt artikeln, ringer, läser. K går ut med A-a och D-s, jag stannar lydigt hemma med min whisky, sudoku, bläddrar i Claes Hylinger som alltid får mig på gott humör, återfinner en dikt av tältmakarens son Omar med vilken det är lätt att känna sig befryndad: "Dricka Vin och vara glad: se där min levnadsregel/ Ge på båten otro och tro: se där min tro!/ Jag sade till tidens brud: 'Vad är din morgongåva?' / Han sade: 'Ditt glada hjärta är min morgongåva'." 23 216 smittade, 2 854 döda.

Onsdag 6/5. Idémöte på Södertörn på förmiddagen, handledning på eftermiddagen. Aftonbladet ska spara 100 miljoner, 50 tjänster bort. Vi äter lunch och pratar om det. Fortsätter ringa runt för artikeln. Det var inte mycket jag hade att komma med, säger någon. Det är som en brottsutredning, säger jag. Små små bitar. Mördaren finns där någonstans. Bläddrar i JAZZ/Orkesterjournalen före tuppluren: vi jazzdiggare utgör en liten församling, tätt sammanhållen, tidningen ett församlingsblad. Hämtar tre paket på två utlämningsställen, passerar butiker med anslag som: Lokalen uthyres. Temporarily closed. 10% på alla varor: Hjälp oss att överleva. Härifrån dessa gator har jag inga minnen. På det sättet är jag som C-o och R-n, en flykting, med den väsentliga skillnaden att jag inte tvingats fly, kan återvända när som helst. I likhet med dem har jag min barndom någon annanstans. Det är väl därför jag ständigt fastnar för målningar med snö, stannar upp vid tavlor med by i snö, stad i snöfall, vintermörker. Jag fastnar för norrländska sommarbackar, landsvägar, sjöar. Nyss fastnade jag för en fiskebåt uppdragen på land, en brygga, sjöbodan, en ö på andra sidan vattnet, allt i milt blått ljus: Ulfön. Där några av barndomens somrar. A-a ringer på kvällen. Inga jobb sedan i förra veckan, glad ändå, fylld av tillförsikt, ett litet sparkapital. Hon berättar att L-s arbetar mellan sju och sjutton, iväg sex, hela

första veckan i frysen. De skickar väl in nykomlingarna i frysen, säger hon. Han behövde hela helgen för att tina.

23 918 smittade, 2 941 döda.

Torsdag 7/5. Drar mig upp ur en dröm: okänd plats, höstmörker, vi ska därifrån. Resväskan ligger öppen, packad och jag ska precis stänga den när jag upptäcker att plånboken är borta. Ingenstans. Passet? Passet har jag glömt hemma. Res du, säger jag till K. Jag kan inte resa. På förmiddagen ett långt telefonsamtal, ett kort. Andra förgäves. Handledning på eftermiddagen. Vid halv fem kommer jag ut, träffar C-e F på gatan, in tillsammans på Harvest. Vi tar in var sin öl som vi dricker långsamt innan vi beställer kalvköttbullar med gräddsås, potatismos, råörda lingon, pressgurka. Underbart. Så ska det smaka. Han jobbar för fullt, ligger nere i Kalmar veckovis med husbilen på golfbanan, cyklar in till jobbet, handledning för personal som kämpar i tider som dessa. I Kalmar är man inte så noga med avstånden som i Stockholm. Han säger, också om dessa tider: Den ena metoden står mot den andra men vad är problemet. Det är där man måste börja. Han brukar säga: Okej, det är din lösning. Vad är då problemet? Börja alltid med problemet. På vägen ut hejar jag på S-n H, vi växlar några ord. Så då kommer man med i dagboken, säger han. Tavlan av oidentifierad konstnär har sänts till Bromma, kan hämtas där. Det kostar ytterligare femhundra kronor att få den hit.

24 623 smittade, 3 040 döda.

Fredag 8/5. Mess från A-a på morgonen: "grattis på åke-dagen". Börjar skriva artikeln, visar första sidan för K som berömmar första meningen, ratar resten: Det där vet vi redan. Var är åklagarna? Börjar om från början. N-s ringer från bilen, har varit på skjutbanan och skjutit in ett nytt sikte. Vi pratar om allt möjligt, om teveserier bland annat. De ser "Falsk identitet", vi lessnade någonstans under tredje eller fjärde säsongen. Det blev för tokigt. Alla gillar vi "Seinfeld". Beställer en taxi för transport av tavlan: hellre betalar jag Taxi Stockholm än MTAB. Den anländer i taxi, i bakluckan, utan papper eller plast. Oidentifierad konstnär. J. Bauer -36. En man vid en kanot, sommarmorgon. Var ska vi ha den Anders? säger K när jag kommer upp och visar henne den. En namnsdagspresent, säger jag. Åh jag har glömt, säger hon.

Äter lunch tillsammans, en omelett med bladspenat, bladpersilja och rädisor (från Italien). Tabasco. Skriver till auktionsfirman i Linköping och frågar om de vet något om konstnären, tavlan. K går till M-a, jag tar en promenad. Jag går helst ensam när jag inte går med K. Handlar. I Sverige har många fler dött i Covid-19 än i våra grannländer. Vad vet vi om sex månader? Om ett år? Kanske det kommer att visa sig att vi drabbats ungefär lika i Norden, bara det att vi haft lite roligare under tiden (trots allt). Skickar ett mess: "Älskling! Köpt yoghurt o mjölk, choklad, apelsiner o ägg." Läser en stund om mordet på Anna Lindh, så sorgligt alltihop, så meningslöst: mordet, offret, gärningsmannen, hennes make. Fortsätter med "Pesten", fastnar för en mening: "Och Tarrou och Rieux och deras vänner kunde svara det ena eller andra, men slutsatsen var alltid den som de visste att den skulle vara: man måste kämpa på det ena eller andra sättet och inte falla på knä." K har köpt yoghurt och mjölk, choklad, apelsiner och ägg. Tänkt vad ett "t" kan betyda. Hon har köpt en namnsdagspresent, Patrick Radden Keefes "Säg inget". Den vill jag läsa. Vi öppnar en flaska champagne. Det är ju namnsdag.
25 265 smittade, 3 175 döda.

Lördag 9/5. Lena Andersson, aldrig ointressant, alltid motsträvig, ibland svår att följa, skriver träffande om Sjöwall/Wahlöös "samhällskritik": mördaren är bättre än offren och allt är samhällets fel. Bäst, tycker jag, var de fyra fem första böckerna, sedan blev de allt tjockare och ointressantare, den sista oläslig. Kvar lever de på grund av karaktärerna och miljöskildringarna. Med hjälp av Sveriges dödbok hittar jag nio möjliga J Bauer. Auktionsfirman har svarat att de inte kan säga mer än att det var en privat inlämning och att de så vitt bekant inte haft flera verk av denne okända konstnär. Jag har berättat för K att en sommarmorgon när jag var barn, vid Bäckfjärden, kom en kanotist sakta glidande in mot klippan där mamma och jag stod. Han frågade om vägen. Hon bör ha varit drygt fyrtio, han var yngre. Hon förklarade, pekade. Han höll kvar kanoten en stund, sedan sköt han ut den med hjälp av paddeln, försvann bortåt viken. Hon stod kvar en stund och såg efter honom. Något hade uppstått mellan dem som jag inte förstod, inte glömde. Vi köper en present till A-a som fyller år på torsdag, handlar räkor och två ostar i Söderhallarna, tittar in hos kurderna där R-n står bakom disken, tillbaka efter en

veckas karantän. Det var som semester, säger han. Vi langar in varorna, tar en eftermiddagsöl på Harvest. Jag fixar en räksallad medan vi lyssnar på Little Richard. Han dog i dag, 86 år gammal. "Tutti Frutti" är väl inte bara den ultimata rocklåten, den var med och startade allt. Han hade skrivit och sjungit den på klubbarna i Georgia innan han till sist fick spela in den, med ny text. Den ursprungliga lär ha varit: "Tutti Frutti, good booty/ if it don't fit, don't force it/ You can grease it, make it easy."

25 921 smittade, 3 220 döda.

Söndag 10/5. Söndagen skrev jag, läste, förberedde morgondagens föreläsningar, gick inte ut förrän vid sex. Vi åt middag på Harvest, jag sårade henne genom att avfärda ännu en bok om metoo, bad om ursäkt och sedan hade vi trevligt hela kvällen.

26 322 smittade, 3 225 döda.

Måndag 11/5. Tvättstugan på morgonen, har annat att ordna, kommer igång med artikeln först efter tio. Två zoomade seminarier på Södertörn under eftermiddagen. Egentligen borde jag inte hålla på så här. Jag borde ta tre dagar avskalade allt annat, bara skriva, få det klart, undan, bort. Det är som det är. Jag skriver långsamt men sitter länge. Önskar att jag skrev lika lätt och snabbt som P-r: "Blunda och skriv och gå vidare" som han skrev till mig på försättsbladet till någon av sina böcker. Å andra sidan har jag Å-e som sitter i månader med en novell. Jag stryker mer än jag skriver, som han säger. Seminarierna handlar om "Pesten", för ge inspiration till reportagen studenterna ska skriva. Alla verkar ha läst, tagit den till sig. Parallellerna blir så tydliga, nästan övertydliga, till den tid som nu är. När jag läste den första gången, för kanske tjugofem år sedan, tänkte jag bara på den som en allegori om kampen mot nazismen eller en totalitär stat vilken som helst; nu nämner ingen detta, nu är det Coronapandemin och allting verkar stämma, till och med de dagliga nyhetsbulletinerna. Alla drabbas, ingen kommer undan, den är en kollektiv historia där allt är nu, utan minne och utan framtid. Liknelsen med en väntsal slår an. Monotonin. Vi pratar om medlidandet som doktor Rieux avfärdar: medlidande hjälper ingen. Ändå, mot slutet, talar Tarrou om den väg man måste välja för att få

frid. Medkänslans väg. Kanske ändå medkänslan håller lågan levande för "Pesten" är en roman om det oundvikliga i att kämpa mot döden, att inte underkasta sig. Likgiltigheten måste hållas stängd även om man helst av allt vill glömma döden. Kanske, funderar vi, är de personer som står i förgrunden olika delar av författarens personlighet, motsatser som står i strid med varandra, hela tiden förhandlar med varandra. För varje uppfattning finns en motsatt uppfattning. På så sätt är "Pesten" också en stridsskrift för tolerans och förståelse av hur svårt det är att ställas inför döden. Inte så konstigt att Camus, som var motståndsmän under Nazitysklands ockupation av Frankrike, kom att bryta med kommunismen där ju bara en uppfattning får råda. Och så uppmärksammar vi hur bra Camus skriver, vilka klara meningar han mejslar fram, hur sinnlig han är i skildringen av miljön: alla dofter, ljud, den lätta brisen från havet som återkommer romanen igenom. Jag skriver sedan rent dagboken, skickar till A-a, omedelbart svar. Vilken tjej. Från auktionsfirman ett mejl om att de skickat mina uppgifter till den kund som lämnat in tavlan med signaturen J Bauer.

26 670 smittade, 3 256 döda.

Tisdag 12/5. Momsdeklaration. Jämmt skägg. Lite annat att stå i innan jag kan börja skriva. Skriver. Det är inte mycket att säga om det. Hur gör man? Stephen King fick frågan. One word after the other. Aristoteles: Människor. Handling. En promenad i vårkylan på eftermiddagen: lägger momsdeklarationen på lådan, tar ut pengar ur bankautomaten, lämnar in mitt armbandsur till urmakaren. Tre handlingar som inte kräver några överväganden. Det gör däremot besöket på Monkey Beach Video som vi upptäckte häromdagen och där vi lagt undan tre DVD. (Han tar bara kontanter.) 21 kvadratmeter med 10 000 filmer, en smal gång mellan staplarna som slår i taket, ägaren Micke längst in, i skuggorna. Vi pratar Robert Altman - han hittar "Countdown" från 1968 - och John Sayles - han har tyvärr inte "Lone star" - och en kund tittar in, stannar på tröskeln trots regnet som börjat falla, i cykelhjälm och anorak, frågar efter "Once upon a time in Hollywood" som, får vi veta, kommer och går och han kan lägga undan den: titta in eller ring. Öppet måndag till lördag, söndag hälsar han på morsan i Jakan. K och jag äter hennes kycklinggryta från igår, uppriskad med färska champinjoner, röd paprika. Underbart. En flaska Gascone till

det. Hon har hittat en tysk serie, "Deutschland 83" som verkar lovande. Endast tillsammans kan vi bromsa smittan, sa Karin Tegmark Wisell på presskonferensen i dag.

27 272 smittade, 3 313 döda.

Onsdag 13/5. Skriver fram till lunch, synopsisseminarier efter lunch. Som de flesta journaliststudenter underskattar de researchen, hur mycket man än tjarar, begriper inte hur mycket arbete det ligger bakom varje bra reportage. Några har kommit längre än andra, självklart, men jag är rädd för att resultatet på flera håll blir för ytligt, osäkert. Jag hoppas att jag har fel. K går hem till M-a framåt kvällen, här blir det ABC-kväll: Anders. Bacon. Coltrane. Bläddrar i ett nummer av TLS och där hittar jag en artikel om Tove Ditlevsen. Tove Ditlevsen! För ett år sedan sökte N-as, I-sa och jag upp hennes barndomskvarter i Köpenhamn, hittade gården, huset där hon varit barn. Nu har Penguin gett ut hennes självbiografiska böcker – Barn. Ungdom. Gift – i en volym: The Copenhagen Trilogy. Den har tydligen väckt uppmärksamhet. Hon jämförs med Elena Ferrante; recensenten – som är lyrisk – tycker att danskan är litterärt intressantare. Jag vet inte det. Jag tycker att hon är intressantare på alla sätt och vis. Läste bara första delen av kvartetten, blev inte sugen på resten: Pippi Långstrump i ny förklädnad. Tove Ditlevsen är sårigare, går djupare, överraskar hela tiden. ABCD-kväll. N-as ringer på kvällen och jag lovar att vara med på kursavslutningen på Sörängen 31 maj, på distans. Vi pratar också om annat, svårare saker.

27 909 smittade, 3 460 döda.

Torsdag 14/5. A-a fyller 31, jag messar på morgonen: "Stort grattis på 31-årsdagen!". Hon svarar: "Trodde först att det var till någon annan som är 31! Men kom på att det var jag." När är man sin ålder? Jag inbillar mig alltid att jag är minst en generation yngre. Ska lämna artikeln före lunch, lämnar fyra minuter före lunch. 19 349 tecken (inklusive blanksteg). A-a har bokat bord på Urban Deli. Det blir bara vi tre, M-a vill inte sitta inomhus, på krog. A-a vill äta ostron, K en Caesarsallad, jag tar en japansk råbiff. Öl för A-a och mig, plus en cava för henne, ett glas vitt för K (som först skyggar som det plikttrogna arbetsbi hon är). Trevligt har vi. A-a har fått en cykel av

O-a. Hon har aldrig tyckt om att cykla. Hon öppnar presenten från oss, en vit vas/kanna i keramik från hantverkskollektivet 125 kvadrat, och strålar. Hon har fått ett påhugg hela månaden ut, hela juni. Bra betalt. A-s B ringer på eftermiddagen, strålande glad, både över artikeln och att vi har hittat tillbaka till varandra; det är fyra år sedan sist. Vi går igenom texten, sida för sida, rad för rad. Jag ger mig på alla punkter. Han är uppmärksam som en örn: Visst ska det väl vara ett "t" i namnet? Jag tror inte att vi ska namnge honom. Önskelistan? Det blir förvirrande där, jag förstår inte riktigt. Slutet är inte riktigt bra. Och så vidare. Redaktören har alltid rätt. Oroliga redaktörer är de bästa, säger K. Publicering framemot nästa helg. På kvällen en volym med Tove Ditlevsens kåserier, "En sibyllas bekännelser". Jäklar vad hon går ut hårt: "För några år sedan beslöt jag mig för att gå under." Kommer att tänka på Mai Zetterlings memoarer. Hon väjde heller inte för mörkret, koketterade aldrig med det. Pratar med H-n, min käre gamle granne: två operationer skjutna på framtiden. Han målar och tecknar, spelar pingis och långa gitarrslingor med J-e.
28 582 smittade, 3 529 döda.

Fredag 15/5. A-s har meddelat att de aldrig kommer att släppa igenom mina långa stycken när artikeln ska ut på nätet. Därför bäst att han själv göra radbrytningarna, annars risk för att de massakrerar min text. (Det är inte hans ordval.) Jag ska få se hans förslag. När bestämdes det att inga stycken får vara längre än fem rader och att det ska vara en blankrad mellan varje stycke? Vem bestämde det? När blev formen viktigare än innehållet, fick formgivarna makten över redaktörerna? Vilka är de? Det är ett verktyg som sätter blankraderna, säger K när jag rasar omkring. Ett verktyg!? Vem håller i verktyget? Gud? A-s skickar sitt förslag. Han säger att jag måste ge mig. Jag gör några korrigeringar. Jag ska göra mitt bästa, säger A-s. Se till att det blir som det är tänkt i den tryckta upplagan i alla fall, säger jag. Jag skiter i nätet. Inte undra på att tidningarnas upplagor sjunker när läsarna behandlas som barn. På dagens presskonferens – där tittarna inte behandlas som barn – får vi veta att fortfarande dör ungefär 70 personer om dagen i Covid-19, att sjukvården fortfarande arbetar under extremt hård belastning och att många äldre, friska alls inte mår bra: det finns gamla som låser in sig, inte vågar gå ut. K går ut för att träffa L-e, som har sina problem, medan jag lagar en fiskgryta från Menton som fanns redan i den första av Anna

Bergströms fina kokböcker: gul lök, fänkål och potatis, salt och timjan, en burk hela tomater, vatten och en buljongtärning som får koka sakta i 20-25 minuter, sedan pressad vitlök och saften från en halv apelsin, till sist – sedan K kommit hem med andan i halsen – i med gösen. Utsökt.

29 207 smittade, 3 646 avlidna.

Lördag 16/5 – söndag 17/5. Jimmie Åkesson klagar i en intervju på att Sverige kom igång för sent – ”våldigt senfärdig i början” – kan man vara senfärdig i slutet? – och misstag har gjorts och det har präglat hela hanteringen och själv har han sagt att det är bättre att ta det säkra före det osäkra och hellre göra för mycket än för lite. Tänk om man hade en kompis som Jimmie Åkesson: Alltid gnälla. Alltid skylla på andra. Alltid tala i floskler. Aldrig vara glad. Bara lyssna på hårdrock. Första lediga helgen på länge. Vad gör jag då? Jag går ner i källaren och hämtar de fyra kassarna med vinylskivor, börjar sortera. Här finns de alla: Dylans och Stones första. Them. Bluesplattorna. Coltrane. Fria Proteatern. Alla Kjell Höglunds. Blå Tåget. Povel Ramel och Taube. Vi tittar in på Pet Sounds och visst, de tar gärna emot, allt utom klassiskt och dansband. Köper en CD med Säkert, en med Guy Clark. Står i köket i dagarna två och rengör skivorna med mikrofiberduk, tvål och vatten, en torr handduk. Det går långsamt. Några skivor sparar jag. Söndagsmiddag på Harvest. Det börjar bli en tradition.

30 143 smittade, 3 679 döda.

Anders Sundelin

Gazzine 2020